

STOP MAKING SENSE 1255

Jonathan Demme, 1984

ESTREA EN NUMAX: 08.03.2024 | V.O.S.E. | 84 min

Unha cita musical e cinematográfica que reúne os Talking Heads, unha das mellores bandas da historia, e o reputado director Jonathan Demme, gañador do Oscar a Mellor Director. Trátase dunha reestrea en cinemas do que é considerado o mellor "concert film" da historia e que a prestixiosa produtora A24 resucitou para reivindicar a incónica banda. Estreada en 1984, o director filmou con sete cámaras e durante catro noites os concertos da banda composta por David Byrne, Tina Weymouth, Chris Frantz e Jerry Harrison no Teatro Pantages de Hollywood Boulevard no Nadal de 1983.

«Transmite unha grande enerxía, como se fose vivida da maneira máis alegre posible»

JRoger Ebert

Declaracións de David Byrne e Jonathan Demme: «Amo este filme apaixonadamente, con todo o meu corazón»

Jonathan Demme [JD]: A principios de 1983, Gary Goetzman e máis eu fomos ver a miña banda preferida, os Talking Heads, aos Hollywood Bowl de Los Angeles. O espectáculo parecía estar pensado para ser filmado e propuxémoslle a David gravar unha película.

David Byrne [DB]: Decateime de que o espectáculo era cinematográfico, tiña un certo arco narrativo e pensei que podía funcionar en pantalla. Eu xa coñecía o traballo de Jonathan e adoraba *Melvin e Howard* (1980).

JD: Eu era un fanático dos Talking Heads desde o seu primeiro disco. O noso manager, o falecido Gary Kurfirst, foi á Warner pedir financiamento. Unha vez aceptaron a rodaxe podía comezar. Tiñamos o gran traxe, a iluminación, a posta en escena, a coreografía... Todo estaba aí para ser filmado. Todo foi parte do concepto orixinal do espectáculo, desde o principio.

DB: Eu estaba en Xapón entre xiras vendo teatro típico xaponés (Kabuki, Noh, Bunraku) e preguntábame que podía poñer na seguinte xira. Un amigo deseñador dixo no seu habitual ton chocalleiro: “Todo é máis grande no escenario”. El referíase á xestualidade pero eu apliqueino á idea do traxe dun home de negocios.

JD: As catro noites de rodaxe foron as máis emocionantes da miña vida. Todo pasou tan rápido que para min é un xa un pequeno recordo de éxtase. Foi marabilloso que o director de fotografía fose o falecido Jordan Cronenweth, pois conseguíu para a película o que nunca foi completamente posible no espectáculo en directo. Levou a iluminación cara unha verdadeira austeridade que remite ao branco e negro. Finalmente o proxecto foi conxunto, cortamos e mesturamos con David e a xira posterior tamén a fixemos da man. Na sala de montaxe descubrimos axiña que o máis interesante estaba sempre no escenario, nin entrevistas nin imaxes do público achegaban nada mellor. O uso de planos longos en lugar de cortes rápidos vén da miña crenza en que hai un gran poder na prolongación dun momento e que así é máis doado involucrar o espectador. Moitos cortes adoitan indicar falla de confianza nos intérpretes ou na música.

DB: Houbo moitas proxección de *Stop Making Sense*, en festivais de cinema e en salas nas que en moitos casos a xente bailaba nos corredores.

JD: Adoro o cinema e adoro a música. Acotío sinto que filmar música é dalgunha maneira o xeito máis puro de facer cinema. Esa tola colisión de son e imaxes, a intensa colaboración, as actuacións incrivelmente cinematográficas... Mesmo alguén coma min que non sabe tocar sentíame integrante da banda.

DB: Creo que o filme demostrou que un concerto pop pode ser unha caste de teatro, non no sentido pretencioso, senón que pode ser visual e dramaticamente sofisticado e aínda así podes bailar nel.

JD: Sabía que capturáramos a maxia dunha banda extraordinaria no momento xusto, pero nunca imaxinei que estaría tan presente e tan fresca décadas despois. Amo este filme apaixonadamente, con todo o meu corazón.